

Nhát Gan Là Thua

Contents

Nhát Gan Là Thua	1
1. Chương 1	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	3
4. Chương 3	4
5. Chương 4	5
6. Chương 5	5
7. Chương 6	7
8. Chương 7	9
9. Chương 8	11
10. Chương 9	13
11. Chương 10	15
12. Chương 11	16
13. Chương 12	17
14. Chương 13	19
15. Chương 14	20
16. Chương 15	21

Nhát Gan Là Thua

Giới thiệu

Editor: Lam Lưu Ly aka Forgetmenot1461999Thể loại: Niên hạ, si tình nhân thê xuất ngũ bộ đội đặc chủng công X trư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-gan-la-thua>

1. Chương 1

Đỗ Biệt Ly, người thành phố X, mẹ cậu khi sinh cậu ra bị rong huyết mà mất, cha cậu trong cơn đau thương liền lấy cái tên này đặt cho cậu, hy vọng sau này ông sẽ không còn gặp phải chuyện người thân rời đi mãi mãi như vậy.

Năm Đỗ Biệt Ly hơn mười ba đang học sơ trung thì cha cậu tái hôn, mẹ kế mang thai. Để chăm sóc vợ đang mang thai, cha Đỗ đem cha mẹ bà đón về đây. Người già mê tín cảm thấy Đỗ Biệt Ly thực xui xẻo, Bảo cha Đỗ đuổi cậu về quê. Đỗ Biệt Ly vì vậy mà một thân một mình tới thị trấn nhỏ Lâm thị mà sống.

Ở trường trung học cơ sở nơi trấn nhỏ này, cậu lớn dần trong cô độc và tịch mịch cùng với những người bạn cùng lớp lớn hơn hẳn mấy tuổi. Ba năm sau, cậu thi trở lại vào một trường trung học phổ thông bình thường ở thành phố X, sau đó cậu học đại học ở thành phố Y, yêu đương, gây dựng sự nghiệp, sự nghiệp

gặp khó khăn..... Sau đó khi sự nghiệp dần dần có khởi sắc, người yêu đồng tính của cậu lại bỏ cậu ra nước ngoài.

So với cuộc sống phức tạp của hiện tại và tương lai, cuộc sống yên tĩnh không một tiếng động ba năm trong thị trấn nhỏ kia thực giống như một giấc mộng. Mà lúc này, đứa bé vừa đen vừa gầy ở thị trấn nhỏ nhìn chăm chăm cậu trong trí nhớ kia, mới xuất ngũ, gián tiếp từ rất nhiều người có được địa chỉ của cậu, đến thành phố Y.

2. Chương 1-2

Thanh niên đầu cua cao lớn vác theo ba lô chất lượng thường thường bằng vải bạt đứng trước cổng trạm tàu thành phố Y, giống như đang đợi ai đó. Những người gần đó đến bắt tàu đều tránh không được mà liếc mắt nhìn người trẻ tuổi anh tuấn thân thể thẳng thắn khí chất đặc thù này một cái, hẳn cũng không giận, còn cười cười nhìn đối phương, ngược lại khiến những người đó thấy ngượng ngùng mà tránh mắt đi.

Một lát sau, di động của thanh niên vang lên, hắn lấy từ trong túi quần ra một cái điện thoại di động đã lỗi thời vài năm, bắt điện thoại: “Uy, cha, con đã tới rồi..... Ôi chào, mẹ, mẹ đừng lo lắng, Đồ ca chắc là sắp tan tằm rồi, lúc đó là con có thể vào nhà rồi a..... Không có, con không ngốc, sao có thể ngốc nghếch mà đứng đó chứ, bên này còn có ghế dựa a, mẹ đừng lo lắng.....”

Anh trai bảo vệ bên cạnh nhìn hắn nửa ngày, hắn nhìn cũng không giống người xấu, nên cũng chẳng quản, bây giờ nghe hắn trợn mắt mà nói dối cha mẹ ở bên kia điện thoại, lại nghĩ đến mình lúc lễ mừng năm mới có ca trực mà không về nhà được, không khỏi có chút cảm khái.

Thành phố Y tháng 12 gió thổi mạnh, rất lạnh, bây giờ đã gần năm giờ, trời gần tối, nhiệt độ không khí cũng hạ thấp, người đi đường đã mặc trang phục mùa đông, thậm chí có người hơi sợ lạnh đều đã đội mũ choàng khăn cài bao tay, co lại thành một cục.

Anh trai bảo vệ nhìn thanh niên kia ăn mặc đơn bạc đứng cạnh đường, liền từ trong phòng an ninh ra gọi hắn: “Này, người anh em, vào trong phòng ngồi đi, bên ngoài lạnh quá rồi.”

Thanh niên nâng cổ tay nhìn đồng hồ, mới bốn giờ rưỡi, nghĩ thầm Đồ Biệt Ly hẳn là còn chưa tan tằm, mình chờ ở bên ngoài cũng chẳng được gì, liền cảm ơn anh trai bảo vệ rồi vào trong phòng.

Phòng an ninh tường mỏng, lại không chắn gió, hệ thống sưởi hơi cũng không ấm, nhưng còn dễ chịu hơn gió lạnh như dao thổi bên ngoài. Thanh niên thở nhẹ một hơi, thả ba lô xuống chỗ anh trai bảo vệ chỉ, chà chà tay.

Anh trai bảo vệ cầm một cái ghế nhựa đến, bảo hắn ngồi xuống, sau đó hỏi hắn: “Cậu em, tới chỗ này tìm người a?”

Thanh niên gật đầu: “Phải, tìm người thân thích.”

Bảo vệ cười hắn: “Cậu tìm người thì đứng ngốc ở cửa trạm tàu cao tốc đó để mà làm gì? Không biết gọi điện thoại hỏi một tí chẳng phải là được rồi hay sao?”

Thanh niên ngượng ngùng sờ đầu: “Tôi sợ quấy rầy cậu ấy, nghe nói chuyện công việc của cậu ấy cũng thực bận rộn.....”

Sáu giờ, Đồ Biệt Ly vội vã hoàn thành chuyện trong công ty, khóa cửa ban công chuẩn bị về nhà. Cậu lái xe vào ga ra tiểu khu, đi lên thang máy mới nhớ mình còn có hàng chuyển phát nhanh chưa lấy, liền tiếp tục dần chân lên mặt đất, đi đến trạm tàu cao tốc.

Cầm xong hóa đơn nhận hàng, cánh cửa văng ra phát ra một tiếng “Cùm cụp”, sau đó cậu như nghe thấy có người gọi mình, nghi hoặc mà nhìn chung quanh lại không thấy ai, liền làm xong việc đóng cửa lại chuẩn bị rời đi.

“Đỗ ca!”

Âm thanh lần này lớn hơn một chút nữa. Đỗ Biệt Ly nhìn theo hướng đó, thấy một thanh niên cao lớn mặc áo ba-đờ-xuy màu đen ở dưới ánh đèn đường, cười thực tươi mà nhìn cậu.

“Thật có lỗi, cậu là?” Đỗ Biệt Ly xác định mình không có ấn tượng gì với người này.

Thanh niên giống như có chút thất bại, tay cầm ba lô có chút hạ xuống, thân hình cao lớn thẳng tắp giống như vì những lời này của Đỗ Biệt Ly mà sụp xuống: “Em là Cố Quân a.”

Đỗ Biệt Ly tìm tòi trong đầu cả nửa ngày, mới tìm ra bóng dáng một người có tên như vậy, không khỏi có chút kinh ngạc: “Cậu là — Hắc Oa?” Làm sao lại khác trước như vậy.....

Cố Quân nghe thấy biệt hiệu mà mình đã không còn nghe rất lâu từ miệng đối phương, trong lòng cũng chẳng biết có tư vị gì: giống như khi tòng quân vài năm trước hậu tri hậu giác mà phát hiện ra tính hướng của mình, cũng nhớ lại khi phát hiện đối tượng mộng xuân lại là anh trai từ thành phố tới kia, khoảng cách giữa hắn và đối phương xa xôi đến như vậy, mà hiện giờ lúc thật vất vả mới tìm được người, người ta ngay cả tên của hắn cũng không nhớ.

3. Chương 2

Đỗ Biệt Ly lăn lộn ở thành phố Y cũng đã 6 năm, cũng đã bước lên đến hàng ngũ giai cấp tư sản có xe có nhà, thật sự cũng rất có bản lĩnh. Cho nên dù sau khi đi khỏi thị trấn nhỏ kia cậu rất ít khi liên hệ lại, nhưng chuyện cậu làm cũng đủ để làm tấm gương “nhân sĩ thành công” cho mấy người rảnh rỗi không có chuyện gì làm, chuyện bất quá ở thị trấn nhỏ truyền từ miệng người này sang miệng người kia, mà chuyện này được thêm mắm dặm muối mà truyền vào lỗ tai Cố Quân còn trong quân đội đang vô cùng mong mỏi tin tức của Đỗ Biệt Ly.

Cố Quân vẫn suy nghĩ đến thiên hồi bách chuyển, vừa lo lắng rồi lại có chút chờ mong. Hắn lo Đỗ Biệt Ly chướng mắt hắn, mà chờ mong nói không chừng Đỗ Biệt Ly sẽ nhìn hắn bằng ánh mắt khác. Nhưng mà thứ công phu mềm miệng mà hắn tu luyện nhiều năm kia, gặp được người tâm tâm niệm niệm, toàn bộ đều bị phế hết, nhất thời liên ngơ ra y như một thằng ngốc. Nếu không phải do Đỗ Biệt Ly hỏi sao hắn đến đây, hắn thậm chí còn khần trương mà chẳng biết nói cái gì.

“Em định đến thành phố Y gây dựng sự nghiệp, Thế nhưng lại gặp anh ở chỗ này.....” Nói xong hắn ảo não nhũu mày, trầm nghĩ tại sao mình lại nói như vậy, vạn nhất cậu ấy cho là hắn đến cạ ăn cạ uống thì phải làm sao bây giờ.

Đỗ Biệt Ly thuận miệng lên tiếng, cũng không để ý đến ngữ khí của đối phương, bất quá nói là không có ác cảm tất nhiên là không thể, dù sao mấy người kể lể chuyện này với cậu nếu không phải là vay tiền thì chính là đến mượn chút quan hệ; nhưng mà những chuyện này cũng rất hiếm, đối với Cố Quân có thể có mục đích xuất phát giống như vậy, cậu cũng không phải là quá chán ghét.

Nói đến cùng thì cậu bất quá cũng chỉ là một loại động vật thị giác, diện mạo hiện giờ của Cố Quân rất hợp ý cậu, cho dù là vay tiền hay là mượn đồ, cũng tốt hơn cái loại thân thích chẳng biết từ đâu ra kia nhiều lắm.

Theo lý thuyết thì hai người xa cách lâu ngày đáng lẽ nên chia sẻ chút chuyện quá khứ của cả hai, nhưng mà giao tình trước đây của Đỗ Biệt Ly và Cố Quân cũng không quá sâu nặng— không sâu nặng đến nỗi cậu còn không nhớ được tên của đối phương, mà cậu lại còn là loại người ngoại trừ công tác ra thì cũng không nói nhiều, những chuyện đã trải qua không cần nói, cũng không nhất thiết phải nghe.

Cố Quân nhập ngũ đã mấy năm, trải qua rất nhiều chuyện, chỉ trong nháy mắt, dù trong đầu đang diễn luyện vô số nội dung mà mấy năm nay suy nghĩ để làm sao câu thông với người trong lòng, nhưng bây giờ thấy đối phương không vui chút nào, liền thành thành thật thật mà đem những chuyện gì kia nuốt lại vào bụng, thay đổi đề tài: “Em vừa tới thành phố Y hôm nay, còn chưa tìm được chỗ nào để ở, không biết Đỗ

ca có nơi nào đề cử hay không?” Hấn tuy rất muốn trực tiếp mở miệng thuê một căn phòng của Đỗ Biệt Ly, nhưng nhìn Đỗ Biệt Ly nhiều năm không thấy lại sinh ra hơi thở chớ gần không giống với lúc trước, đành phải tạm thời sửa lại lí do thoái thác.

Đỗ Biệt Ly lắc đầu, chỉ vào xô pha bên cạnh cái bàn nhỏ, bảo hấn để hành lý vào đó: “Tôi cũng không chú ý, hay là tôi bảo thư ký gọi cho nhân viên công ty cho thuê phòng để thống kê cho cậu?”

Cố Quân vội vàng nói: “Không cần phiền toái như vậy, em ngày mai đi ra ngoài tìm quán cà phê internet tra một chút là được.”

Đỗ Biệt Ly nghe vậy liền buồn bực mà nhìn đối phương, vừa định cho mật mã wifi nhà mình, cho hấn tra bằng di động, lúc này mới thấy cái máy cơ lỗi thời trên tay Cố Quân.

Cố Quân nhận ra tầm mắt đối phương, có chút không được tự nhiên mà rút tay về: “Mấy ngày hôm trước mới vừa xuất ngũ, mới về nhà vài ngày đã đi thành phố Y, còn chưa kịp đổi di động.” Hấn nhìn Đỗ Biệt Ly, sợ trên mặt đối phương lộ ra biểu tình ghét bỏ.

Chỉ là lời giải thích của hấn, lại làm lộ ra hành động vội vàng đến thành phố Y kia.

Nhưng Đỗ Biệt Ly bây giờ căn bản không nghĩ đến ý đồ của Cố Quân, mới bỏ lỡ dấu vết mà đối phương lộ ra, nhìn không gian trước mặt, trầm ngâm một lát liền nói: “Tủ lạnh không có gì ăn cả, tôi đi gọi chút đồ ăn ngoài.”

Cố Quân vốn định mở miệng ngăn lại, nhưng khi thấy trong tủ lạnh của Đỗ Biệt Ly rơi ra mấy gói thức ăn mốc đến đủ loại màu, mới hiểu mấy câu cậu nói không phải là giả.

Nhưng cái này cũng khiến hấn hiểu được kế hoạch nhờ tài nấu ăn mà đạt được hảo cảm đã thất bại.

4. Chương 3

Đỗ Biệt Ly sống trong một căn nhà hơn 130 mét vuông, ba phòng nghỉ hai phòng làm việc hai phòng vệ sinh, còn có ba cái ban công. Theo lẽ thường mà nói, một người sống một mình không cần nhiều phòng như vậy. Nhưng lúc ban đầu khi cậu mua nhà là định cùng bạn trai cũ Triệu Hàm Vũ sống chung, nếu có thể, cậu còn định đưa mẹ Triệu đến sống cùng. Nhưng khi cậu còn chưa đem chuyện này báo cho đối phương, đối phương đã tỏ vẻ thực có lỗi mà nói với cậu: “Thực xin lỗi, a Ly, tôi có chuyện muốn nói với em.”

Đỗ Biệt Ly lúc ấy bình tĩnh đến đáng sợ, gương mặt hỏi hấn: “Visa làm xong rồi?”

Triệu Hàm Vũ giống như có chút lúng túng: “A Ly, em không cần như vậy..... Em chẳng phải là người hiểu tôi nhất sao, hấn là biết chí hướng của tôi không đặt ở trong nước.....” Em có thể đợi tôi được không?

Đỗ Biệt Ly gật đầu đánh gãy mấy lời lảm bảm của hấn: “Ân, cút đi.”

Hấn cảm thấy mình quay người đi cũng thực tiêu sái, không nghĩ lại nghe thấy người phía sau rống to mà chất vấn: “Đỗ Biệt Ly, người luôn như vậy, một bộ dạng ai cũng chẳng để trong lòng, người mẹ nó có phải là không có tim hay không a?”

Đỗ Biệt Ly đứng lại, cảm thấy tình cảnh này thật sự vớ vẩn đến mức buồn cười: rõ ràng mình mới bị là người vớ vẩn không thương tiếc, sao mà đối phương lại mang một bộ dạng y hệt oán phụ thất thân lại thất tâm.

Vì thế cậu nhanh chóng đi về phía đối phương, lưng thẳng giống y như khi còn làm sinh viên đại biểu đọc diễn văn những năm đại học kia.

Cậu không hối hận chuyện năm đó đồng ý lời theo đuổi của đối phương, cũng không hối hận ngay lần đầu người nọ cầu hoan liền chọn ở mặt dưới, chỉ là nghĩ cuộc sống vốn đã được suy xét cẩn thận đột nhiên thiếu đi một người, có chút mờ mịt mà thôi.

5. Chương 4

Bình thường nhà của Đỗ Biệt Ly ngoại trừ người giúp việc thỉnh thoảng đến quét tước theo lịch và thư ký tới lấy văn kiện ra, cơ hồ không có ai ra vào, lại càng chẳng nói tới chuyện bây giờ đã là đêm muộn, cho nên phòng hoàn toàn chỉ là thứ bày ra cho có, căn phòng nhỏ trống trơn để một cái máy chạy nộ — tiếc rằng cậu bình thường đã bận muốn chết, cái máy này đã mua nhưng chưa từng cắm điện. Ban ngày cậu nhất thời rút não mà cho Cố Quân vào nhà, hiện tại cũng chẳng thể đuổi người ta ra ngoài thuê khách sạn, đành phải cho hắn ngủ sofa.

Đỗ Biệt Ly nghe xong một bản nhạc không lời khá dài, lại chẳng có lấy một chút buồn ngủ nào, cố lắm mới có chút mệt nhọc, đột nhiên lại thấy có chút khát nước, bật đèn ra lại nhớ đã quên cốc của mình ở phòng khách. Cậu đành đứng dậy ra ngoài. Nhưng mới vừa đẩy cửa phòng ra, tiếng ngáy rất nhỏ vừa nghe thấy liền ngừng lại.

Tiếng của Cố Quân vì còn đang ngơ ngẩn mà có chút khàn khàn: “Đỗ ca? Em ả làm anh tỉnh à?”

Đỗ Biệt Ly lắc đầu, phát hiện phòng bây giờ đang tối đen, đối phương chẳng thấy được cái gì, liền mở miệng: “Tôi đi ra uống nước.”

Cố Quân “À” một tiếng, lại im lặng mà nằm xuống, Đỗ Biệt Ly tưởng hắn đã ngủ lại, thật cẩn thận rót nước, lại nghe thấy đối phương nói: “Ngủ ngon.”

Đỗ Biệt Ly sửng sốt: “Ngủ ngon.”

Cậu cầm cốc trở lại phòng, tận đến khi nước trong chén đều đã lạnh, trái tim mới tỉnh táo lại từ trong cảm giác ấm áp vừa thành linh xuất hiện.

Đỗ Biệt Ly nghĩ, nếu không có gì thì liền giúp hắn một lần, xem tại phân lượng cái câu “Ngủ ngon” kia.

6. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Biệt Ly lái xe đưa Cố Quân ra cửa tiệm nhỏ ngoài phố. Vách tường phía sau quán bánh quẩy rán khá lớn, vì hun khói hàng năm nên chẳng còn nhìn ra được hình dạng ban đầu mà đã lung lay sắp đổ.

Đỗ Biệt Ly lấy một tờ giấy ăn trên bàn đưa cho đối phương, nói: “Đừng nhìn bề ngoài nơi này không đẹp đẽ, nhưng hương vị thực sự không tồi đâu.”

Cố Quân gật đầu, hắn xuất thân quân ngũ, tất nhiên sẽ không gặp khủng hoảng với hoàn cảnh nơi ăn cơm, chỉ là kinh ngạc Đỗ Biệt Ly tựa như có chút khiết phách nhiều năm trước giờ lại thay đổi thực nhiều.

Ông chủ từ buồng trong đi ra, thấy khách quen, vội tới tiếp đón: “Tiểu Đỗ đến đây à? Đây là bạn của cậu đi? Đây là lần đầu tiên thấy cậu dẫn người đến ăn cơm à!”

Đỗ Biệt Ly cười: “Phải, ông chủ, ông cho hai phần — à đúng rồi, cậu có ăn ngọt không? Có ăn kiêng gì không?” Cậu quay đầu hỏi Cố Quân.

Cố Quân lắc đầu: “Cái gì cũng được, em không ăn kiêng.”

Đỗ Biệt Ly lại quay qua nói với ông chủ: “Ông chủ, hai phần rượu nếp hấp bánh trôi, hai phần cơm nắm nhân chà bông, thêm hai bát nhỏ cháo thịt nạc trứng muối, nếu không đủ thì tôi sẽ gọi thêm.”

Lúc chờ thức ăn, Đỗ Biệt Ly nói: “Cậu tính làm ăn buôn bán, hay là việc gì khác?”

Cố Quân nhất thời ngậm miệng, hắn không nghĩ Đỗ Biệt Ly sẽ đặt chuyện này trong lòng, lại càng không thể nói chuyện mình gây dựng sự nghiệp là giả, đi truy thê mới là thực, liền kiên trì nói: “Làm chút buôn bán nhỏ đi, bất quá em còn chưa nghĩ xong phương hướng thế nào.....”

Đỗ Biệt Ly hiềm thấy lại vô cùng kiên nhẫn — tuy rằng đối với cái người duy nhất tìm cậu muốn cố vấn để gây dựng sự nghiệp lại chưa có một chút tính toán nào, không khỏi làm cho cậu có chút ghét bỏ — dần dặt từng bước mà nói: “Làm thương mại điện tử hay mở cửa hàng gì đó thì sao?”

Cố Quân vẫn chưa nghĩ được đáp án nào, cũng không muốn cho đối phương một câu trả lời có lệ, liền có chút khó xử. Cũng may lúc này ông chủ đã bưng đồ ăn lên, vừa lúc phá bỏ khốn cảnh của hắn.

Đỗ Biệt Ly vốn định mượn chút thời gian ăn điểm tâm để cho Cố Quân chút lời khuyên, nhưng tán gẫu chưa được vài câu đã đến giờ làm việc của công ty. Tuy cậu là ông chủ, không ai dám nói ra nói vào về thời gian đi làm của cậu, nhưng dù sao đã nhiều năm như vậy chưa từng đi muộn về sớm, cậu cũng không muốn phá vỡ cái thói quen này.

Cố Quân đối với chuyện Đỗ Biệt Ly vội vã rời đi tất nhiên không có ý kiến gì, chỉ đáng tiếc không tìm được cái cớ nào để lưu người lại, nên đối mặt với thời gian ở chung vào buổi sáng khó khi có được phá lệ không nở.

Ly:

rượu nếp hấp bánh trôi

cơm nắm nhân chà bông

cháo thịt nạc trứng muối

肉松饭团

7. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đỗ Biệt Ly vốn nghĩ hai người chỉ là phích thủy tương phù, cùng lắm thì cũng chỉ vì cùng sống trong một

thành phố mà liên hệ vài lần, cho nên dù mấy tháng không có chút tin tức nào của đối phương cũng không cảm thấy kỳ quái.

Đêm trước tết nguyên đán hai tháng sau, cậu ứng phó lời chúc các kiểu cả một đêm, cũng tự mình viết lời chúc gửi đi, lại không đoán được Cố Quân biệt tăm biệt tích hồi lâu lại gọi điện thoại đến.

“Chào buổi tối, anh đã ăn cơm chưa?”

Đỗ Biệt Ly nghe thấy thanh âm bên kia điện thoại giống như có chút hỗn hển, khó tránh mà buồn bực: “Chưa, tôi mới vừa tan tầm. Cậu ở đâu?”

Cố Quân nhẹ nhàng thở ra: “Thực trùng hợp, em cũng chưa, hiện tại anh có rảnh để ra ngoài không?”

Đỗ Biệt Ly có chút chần chờ, vừa định từ chối, chợt nghe người bên kia điện thoại giống như sợ cậu từ chối mà nói thêm: “Em ở dưới lầu nhà anh, mang cho anh chút đồ ăn, nếu anh rảnh, có thể xuống mở cửa cho em được không?”

Đối phương đã nói tới mức này, Đỗ Biệt Ly cũng chỉ có thể đi lấy chìa khóa, xuống lầu — cửa thang máy (Ly: Chắc thế) dưới lầu vừa mới hỏng, chỉ có thể dùng thẻ hoặc mở từ bên trong.

Cố Quân mở hộp đựng tôm hùm nước ngọt gói buổi tối mang từ nhà ra, lại lấy nguyên liệu nấu ăn và một cái nồi lẩu — nồi này là loại được đánh giá tốt nhất mà hắn tra được ở trên mạng, đôi mắt mở to trông mong cứ như vậy mà nhìn cửa thang máy bị hai tầng cửa thủy tinh ngăn trở. Một lúc sau, liền nhìn thấy Đỗ Biệt Ly mặc quần áo đơn bạc đi dép lê trong nhà từ cửa thang máy đi ra.

Đỗ Biệt Ly mới ấn nút mở, Cố Quân bên ngoài liền vượt lên chui vào cánh cửa vừa mở, nói: “Bên ngoài thực lạnh, còn phiền anh xuống, thật có lỗi.”

Đỗ Biệt Ly nhìn động tác lỗ mãng của Cố Quân, nhú mày, nhưng thấy khe hở hẹp trên cửa khi đối phương chen vào lại lập tức khép vào kia, mới hậu tri hậu giác phát hiện có một cơn gió lạnh chui vào, lạnh run cả người.

Cố Quân vừa định giục đối phương lên lầu kéo cảm lạnh, lại nhớ đến quan hệ có chút khoảng cách giữa hai người, đành phải đem lời nói nghẹn trở lại, nói: “Anh đói bụng rồi đúng không? Em mang thức ăn đến, chờ chút em làm cho anh.”

Đỗ Biệt Ly từ trước đến nay không có thói quen quá gần gũi với người khác, nhưng ngẫm lại chuyện đối phương từ xa tới trong gió lạnh đến đây chỉ để đưa đồ ăn cho mình, cậu thức khố có thể nhẫn tâm cự tuyệt, liền xoay người ấn thang máy lên lầu: “Vậy phiền cậu.”

Lần trước Cố Quân đến đã phát hiện, trong phòng bếp tuy rằng trang hoàng không tồi, nhưng vừa thấy liền biết không được chủ nhân thường xuyên sử dụng. Chuyện này cũng không có vấn đề gì, hắn theo chỉ thị của đối phương mà mở cánh tủ bát, muốn tìm một cái nồi sâu lòng, lại phát hiện mấy nồi nấu bên trong ngay cả túi bao ngoài cũng chưa mở.

Hắn đành phải chờ đợi, bắt đầu lấy nồi, chậm rãi chuẩn bị.

Trong TV bây giờ là một bộ phim cổ trang khóc lóc đầy trời (Ly: haha tui chém), nhưng Đỗ Biệt Ly mặc cho Cố Quân bận rộn trong bếp, lại bắt đầu xuất thần. Cậu hình như đã rất nhiều năm không cảm thụ cái loại cuộc sống này, dù là lúc trước cùng một chỗ với Triệu Hàm Vũ, cũng bởi vì hai người không biết nấu cơm, hàng năm đều ăn cơm ngoài; sau này khi chia tay, lại càng không có cơ hội này, cho nên hình ảnh ngồi trước TV chờ người trong phòng bếp dọn cơm ra kia, chuyện đã trải qua từ rất nhiều năm trước lại làm cho cậu có chút hoảng hốt.

Bình tĩnh xem xét, đồ ăn đêm nay hương vị không tồi, tuy rằng chỉ có thể xem như chế biến ra bán thành phẩm, nhưng ấm áp mà đối phương mang cũng đủ để che đi chút khuyết điểm nhỏ nhỏ ấy. Đỗ Biệt Ly phi thường vừa lòng, thế cho nên lúc đối phương dọn bát, xúc động mà nói ra một câu: “Cậu tìm được phòng ở chưa? Nếu không tìm được, tôi có thể cho cậu thuê trước..... Nếu cậu phụ trách nấu cơm. Đương nhiên, sẽ không để cậu làm không công, tiền thuê nhà sẽ được cắt giảm.”

Ly: Tôm hùm nước ngọt:Tôm hùm nước ngọt (Danh pháp khoa học: Procambarus clarkii), thường được gọi là tôm hùm đất là một loài tôm hùm cằn nước ngọt thuộc nhóm tôm hùm đất có nguồn gốc từ Đông

Nam Hoa Kỳ và còn được tìm thấy trên các châu lục khác.

8. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố Quân đem qua khi nghe Đỗ Biệt Ly nói vậy liền nghĩ đối phương có phải đang nói giỡn hay không, nhưng hắn vẫn không do dự, nhanh như chớp (điện quang thạch hỏa) mà trả lời: “Nếu anh phiền, chuyện đây đương nhiên là tốt rồi.” Không chỉ tốt, mà là “Cầu còn không được”

Ly: Điện quang thạch hỏa()/Điện quang hỏa thạch(): ánh chớp; tia đá lửa | vốn là lời nói của Phật để chỉ sự vật lướt qua trong chớp mắt, sát na; vụt lướt qua | hành động cấp tốc | bỗng nhiên phát động (theo [s://bachngocsach.com/forum/threads/286/](http://bachngocsach.com/forum/threads/286/))

Đỗ Biệt Ly không nghĩ Cố Quân sẽ “Không khách khí” như vậy, chút khách sáo cũng không có; thời gian đồng ý thực sự quá nhanh, bây giờ có hối hận cũng vô dụng. Cậu cũng chẳng hiểu sao mình chỉ ăn chút cơm của người ta thì đầu lại bắt đầu ngứa ra, nhưng dù sao cậu cũng không phải là người quá sa vào thứ cảm xúc ảo não này kia, mà nghĩ lại: tuy rằng tiếp xúc không lâu, nhưng Cố Quân cũng coi như đáng tin cậy, phẩm tính cũng không xấu, sau này, trong nhà có thêm một người nấu cơm cũng tốt, bớt đi không ít tâm sức của mình. Mà chung quy lại, bút sinh ý này cũng không tệ.

Cố Quân đồng ý nấu cơm để bù tiền thuê nhà, sáng sớm hôm sau liền ra khỏi nhà mua đồ ăn. Chờ đến khi Đỗ Biệt Ly vẫn còn mang đôi mắt đầy sương mù đẩy cửa phòng ra, đã ngửi được mùi thức ăn được đun nóng mà tỏa ra mùi thơm tràn ngập trong phòng, lúc này mới nhớ ra mình vừa “Mướn” một gã “Đầu bếp”.

Cố Quân ra ngoài quá sớm, cửa hàng gần đó đều không mở cửa, nhớ ra nhà Đỗ Biệt Ly thiếu tạp dề bao tay các loại, đành phải tùy tiện mua một bộ ở xe bán hàng rong bên chợ gần đó. Bây giờ hắn đang mặc tạp dề ô vuông hồng phấn loang loáng ánh huỳnh quang bưng thức ăn đặt lên bàn, dư quang thấy Đỗ Biệt Ly trong phòng, nhất thời có chút co quắp.

Đỗ Biệt Ly nhìn con thỏ trắng cực kỳ xấu trên ngực Cố Quân kia, cảm thấy thực buồn cười nhưng lại không thể không thừa nhận, người có bộ dạng đẹp mặc mấy loại quần áo xấu như vậy cũng không xấu đi. Dù

hai người đã có quan hệ hợp tác, nhưng rốt cuộc cũng không quá thân quen, vì thế cậu chỉ mỉm cười, cũng không bình luận gì về thẩm mỹ của Cố Quân.

Bữa sáng hôm nay là trứng chiên và xúc xích hun khói, còn có một bát cháo yến mạch. Tuy Đỗ Biệt Ly cũng không có khẩu vị thiên lệch gì đó, nhưng cậu cũng không thể không thừa nhận, mắt chọn thức ăn của Cố Quân thực không tồi. Lúc biết được mấy thứ này là lúc sáng đối phương mua ở chợ cậu còn thực kinh ngạc, cậu ở nơi này đã vài năm, vậy mà lại không biết ở đây có bán loại thức ăn như vậy, bất quá nghĩ lại: mình ngay cả chợ đi đường nào cũng không rõ, không biết chuyện này cũng là điều dễ hiểu.

Lực hành động của Cố Quân rất mạnh, lúc Đỗ Biệt Ly còn chưa tan tầm, đã đem toàn bộ hành lý của mình chuyển về. Cho nên khi Đỗ Biệt Ly nhận được điện thoại thông tri của đối phương, thực kinh ngạc đến nhin không được cảm thán: quả thực giống như sớm chuẩn bị từ trước a.

Cậu không biết rằng, hai tháng kia, đối phương mỗi ngày đều chuẩn bị thực cẩn thận.

Ly: Trứng chiên và xúc xích hun khói

Cháo yến mạch

Bonus cái hình tạp dề Cố ca mặc nhá:))))

9. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nếu đã ở chung lâu dài mà nói, Đỗ Biệt Ly cũng sẽ không nhẫn tâm để đối phương tiếp tục nằm trên sofa, cậu định lên trên mạng tìm một cái giường chắc chắn, nếu Cố Quân đồng ý, liền mua rồi bảo người đưa tới. Không nghĩ Cố Quân lại khó có lúc mà từ chối: “Nếu em đã đến ở nhờ rồi, sao có thể để cho anh tiêu tiền chứ?”

Đỗ Biệt Ly bĩu môi, nhưng cũng không nói nữa, thầm nghĩ: người này cũng thật bướng bỉnh.

Cố Quân tự mình tìm một cửa hàng đồ dùng lắp ráp trên Taobao, mua một chiếc giường gỗ ghép. Vài ngày sau, bên chuyển pháp nhanh sáng sớm liền gọi điện thoại cho hắn, bảo hắn đến trung tâm chuyển pháp nhanh gần đó nhận hàng, nói hàng quá lớn, chuyển phát nhanh không đưa được.

(Ly: Hệ thống bán hàng của taobao.com là một công ty con thuộc tập đoàn Alibaba đã đánh bật thế lực thương mại điện tử lớn là ebay ra khỏi thị trường Trung Quốc. Được nhận định là website uy tín với lượng thông tin lớn nhất Trung Quốc, đây là nơi thực sự lý tưởng để mua hàng trực tuyến hay mua order.)

Cố Quân cau mày, hỏi: “Lúc tôi mua, chủ quán nói là giao hàng tới cửa, sao bây giờ lại nói là không thể giao được?”

Đỗ Biệt Ly đang ăn bữa sáng, nghe thấy Cố Quân nói vậy, tốc độ nhai nuốt liền chậm lại, một bên nghe một bên phân tích tình huống Cố Quân đang gặp.

Nhân viên chuyển phát nhanh bên kia điện thoại quả nhiên có chút không kiên nhẫn: “Ngưng ngưng rồi, phiền ngài vẫn là đi một chuyến đi. Tôi còn một đồng thứ cần chuyển phát, thứ này của ngài chuyển một lần đã chậm bao nhiêu thời gian của tôi, ngài cũng thông cảm một chút, được chứ? Tôi ở đường XX, có một xe bánh mì, ngài đến liếc mắt một cái sẽ thấy.”

Cố Quân chưa kịp nói thêm gì, bên kia đã treo điện thoại, chờ khi hắn quay số lại thì lại, giọng nữ ngọt ngào đã báo số máy đang bận.

Đỗ Biệt Ly nhìn đối phương gác tay lên bàn ngồi xuống, mày nhíu lại, một bộ dạng không vui, liền trấn an nói: “Ăn cơm trước đi, Tôi lái xe mang cậu đi. Bên kia hẳn là có đưa xe ba bánh hoặc là xe tải, nếu chuyển phát nhanh không có, cùng lắm thì kêu xe.”

Tới chỗ chuyển phát nhanh, bọn họ mới phát hiện, cũng chẳng phải là cái “chỗ” gì, bất quá chỉ là cái cửa hàng sắp sụp nổi thẳng dưới thang máy lầu hai(Ly:???), sát vào tường của cái cửa hàng, chắn chút gió mà thôi. Mặt đất khoảng 10 mét vuông, bị hai nhà xe bánh mì chuyển phát nhanh làm thành một hình chữ “Phương”, ba bốn người chuyển phát nhanh mặc áo khoác bị đông lạnh đến run run đang bắt tay vào làm việc.

Cố Quân nhìn thấy cảnh này, tâm lập tức liền mềm xuống. Hắn đi đến xe bánh mì của công ty chuyển phát nhanh, tìm thấy mấy túi đồ nghề mộc vụn vặt của mình, đại khái là vì người bán muốn cắt bớt tiền, mấy thứ dài ngắn không đều này được bỏ trong ba cái thùng khác nhau, lại bị dính lại thành một cục, thực không dễ khuân vác.

Đỗ Biệt Ly nhìn Cố Quân không nói không rằng khiêng từng thùng đồ một, trong lòng nói người nọ thực cứng đầu, lại chẳng biết có lấy được một câu “Cám ơn” nào từ người ta không.

Cậu thở dài, nói cho cùng cũng đã biết đầu năm nay những người thành thật không nhiều lắm, liền mở cửa phở lái, gọi Cố Quân một tiếng: “Ai, tôi đưa cậu về là được.”

Cũng may lần này cuối cùng Cố Quân cũng không có làm ra hành động “Ngốc lảng” nào, khiến Đỗ Biệt Ly thở phào nhẹ nhõm.

Đại khái là nhìn không nổi khách trọ của mình đã sống một mình mà lại còn quá đơn thuần, Đỗ Biệt Ly trên đường nhin không được mà mở miệng: “Cậu sao không tìm bọn họ nói một chút? Mấy thứ này tuy chiếm chỗ, nhưng chỗ này cách tiểu khu của chúng ta không quá hai con phố, không gửi được căn bản là chuyện không thể nào.”

Cố Quân trầm mặc chớp mắt, nói: “Tiểu đội trưởng lúc em còn là tân binh, sau khi xuất ngũ cũng làm chuyển phát nhanh.”

Câu trả lời của Cố Quân nhìn như đang ông nói gà bà nói vịt, nhưng người thông minh như Đỗ Biệt Ly, vừa nghe đã hiểu: đại khái vì Cố Quân nghĩ tới tiểu đội trưởng, mềm lòng.

Vì thế Đỗ Biệt Ly lại thở dài ở trong lòng: người này tâm mềm như vậy, còn tạo được sự nghiệp gì a, cẩn thận còn lỗ đến chết.

Ly:

Xe bánh mì

Chữ “Phương”

10. Chương 9

Hai người sống dưới cùng một mái nhà, từng trải qua những chuyện khác nhau, có lối suy nghĩ khác nhau, ở chung một thời gian dài cũng không thể không có chút mâu thuẫn nào; cho dù chỉ là chủ thuê nhà và khách trọ, ở chung lâu cũng sẽ có cảm tình, mà một khi có cảm tình, liền không có chuyện có thể ngôn tiểu yển yển mãi. (Ly: QAQ ai cho tui biết ngôn tiểu yển yển là cái quỷ gì đi)

Đỗ Biệt Ly ra sức làm việc một mình ở thành phố Y nhiều năm như vậy, trên người nhiều ít gì cũng sẽ có chút tật xấu, cậu cũng chẳng phải người biết tự quan tâm mình bao nhiêu cho cam, vì thế sau vài năm liền bị đau dạ dày, cứ như vậy mà theo cậu đến tận bây giờ.

Lúc mới sống một mình, đau dạ dày làm cậu uống rất nhiều rất nhiều thuốc. Nhưng thuốc chung quy cũng chỉ là cách tạm thời, cậu quanh năm làm việc, nghỉ ngơi và đồ ăn chẳng có quy luật gì, cơn đau cứ tái phát nhiều lần, như hoại tử đã ngấm vào tận xương khó có thể chữa tận gốc được.

Trước đây Cổ Quân vài lần thấy cậu cau mày liền đi mua thuốc(Ly: Ta chém), gì cũng không hỏi cậu, chỉ yên lặng rót cho cậu một ly nước ấm, để vào trong tay cậu.

Buổi tối ngày hôm đó sau khi thấy cậu xã giao mang theo một người đầy mùi rượu trở về, rốt cục không nhận được mà mở miệng: “Tại sao anh không thể yêu quý thân thể của mình một chút chứ?”

Trong giọng nói của Cổ Quân tràn ngập thương tiếc và đau lòng, nhưng mà Đỗ Biệt Ly đang say rượu một chút cũng không nghe được, chỉ cảm thấy tiếng bên tai làm cho cậu đau đầu, lúc này, phiền muộn vì buổi tối bị tứ phía quần lấy mà đè ép cũng lập tức theo mùi rượu mà bốc lên: “Người mẹ nó là ai chứ?..... Cứ muốn nhúng tay vào chuyện của ta?”

Nghe vậy, kinh ngạc và bi thương trên mặt Cổ Quân hiện lên thực rõ ràng, con người đầy sương mù của Đỗ Biệt Ly tuy thấy không rõ, nhưng cũng không dám nhìn lại, chỉ muốn đẩy hai tay của người đang dìu cậu, nghiêng ngả lảo đảo mà vọt vào phòng vệ sinh, ôm bồn cầu nôn đến thiên hôn địa ám.

Một hồi tranh chấp cứ như vậy mà đầu voi đuôi chuột kết thúc.

Đỗ Biệt Ly không phải là người không thể bỏ mặt mũi, cũng để ý thực rõ ràng, cho nên ngày hôm sau tỉnh lại, tuy rằng còn đau đầu, sau khi đẩy cửa phòng ra, chuyện đầu tiên vẫn là giải thích với đối phương.

Nhưng mà chờ khi cậu nhìn thấy cháo bát bảo vừa mới bưng ra con đang bốc hơi trên bàn, mũi liền đau xót, lời giải thích giống như bị mắc vào cổ họng: cậu nhớ rõ hôm trước buổi tối về nhà sớm, thấy Cổ Quân cầm bút sách ngồi trên sofa, cong lưng ghé vào bàn trà tốc ký gì đó, lúc ấy trên TV đang chiếu một chương trình mỹ thực, khách quý được mời đến chính là một đầu bếp chuyên làm cháo Bát Bảo, nói là để dưỡng vị kiện tì.(Ly: Là dưỡng dạ dày giúp lá lách khỏe mạnh hơn ha...haha)

Trong đầu Đỗ Biệt Ly dần hiện ra rất nhiều hình ảnh mà mình vô ý bỏ qua. Cậu luôn nghĩ mình đủ thông minh, nhưng đến hiện tại thì sợ cũng chỉ là tự cho mình thông minh mà thôi, giống như hạ một quyết tâm thực lớn, mới đẩy tảng đá kia ra(Ly:???), lên tiếng: “Cậu sao phải đối tốt với tôi như vậy?” Bất quá nhờ duyên mà gặp, bình thủy tương phùng mà thôi.

Cổ Quân chần chờ một chút mới mở miệng, nhưng cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của đối phương, ngược lại lại hỏi cậu mà mình đã nghi vấn từ lâu: “Anh thích đàn ông?”

Đỗ Biệt Ly bị câu hỏi này bắn trúng điểm yếu, từ khi ở một mình đến bây giờ, cậu chưa bao giờ bị câu hỏi này làm cho chật vật đến như vậy, thái độ thản nhiên mà bình tĩnh thường dùng đến lại không thể bày ra để đáp lại một người quan tâm mình như vậy, cổ họng của cậu như đang ngậm hoàng liên, chua sót đến lợi hại: “Phải” cậu cũng không định lừa gạt đối phương, tuy rằng không biết tại sao Cổ Quân lại hỏi như vậy.

Cổ Quân thả lỏng khẩu khí, cười đến ngượng ngùng như ánh mặt trời: “Thật tốt quá, em cũng vậy.”

Đỗ Biệt Ly nghe thấy lời đó nhất thời lại cảm thấy có chút buồn cười: đây là lúc tìm đồng loại sao?

Nhưng kinh ngạc của cậu cũng không chấm dứt, Cố Quân chỉnh lại thần sắc nghiêm túc, còn thật sự trả lời câu hỏi trước: “Em đối tốt với anh là vì em thích anh, chỉ đơn giản là vậy mà thôi. Từ lúc vào sơ trung tới giờ đã hơn mười năm rồi.” Tuy rằng “Thích” khi đó với “Thích” của hiện tại cũng không cùng một nghĩa với nhau.

Đỗ Biệt Ly nhìn thanh niên cả năm đều luôn mang biểu tình nghiêm lúc này giống như là bị người ta đổ cho một đầu “Thanh xuân”, ngay cả xương cốt cũng tản mát ra hơi thở cầu yêu màu hồng nhạt, trong nhất thời cũng không biết nên đáp lại thế nào: “Ách, cảm ơn.”

Cố Quân vẫn chưa thoát ra từ đả kích đối phương đáp lại không có chút tình cảm nào, “Thông báo” hẳn vừa nói mà so với thông báo thì còn chẳng bằng nói là thổ lộ một bí mật trân quý được giữ nhiều năm, nhưng dù là hơi thở mang đầy dư vị của hương rượu thuần khiết đã lên men nhiều năm, lại không thể thay đổi được kết cục.

11. Chương 10

Đỗ Biệt Ly đương nhiên không trả lời ngay lập tức. Một là do thông báo này quá đột ngột, hai là, ngay cả chính cậu cũng không rõ cậu có thích hợp trở thành bạn trai của người trước mắt hay không.

Bất quá rất nhanh, câu hỏi thứ hai đã có đáp án.

Lần này có chút liên quan đến lần cùng đối tác gặp nhau lần thứ hai, Website của bọn cậu là một trong những website có lưu lượng cao nhất, nghe nói mấy ngày hôm trước mới đổi một ông chủ phú nhị đại thích chơi tiền, chuyện kia khó có thể nói là phong cách lãnh đạo mà thôi, lúc trước cậu cũng đã biết rõ.

Đỗ Biệt Ly là thương nhân, xu lợi là bản năng của cậu, cho nên tuy rằng có phê bình kín đáo với sinh hoạt cá nhân của gã ta, cậu cũng vẫn sẽ tới nói chuyện hợp tác. Lại không nghĩ rằng, đối phương đổi nơi nói chuyện làm ăn chuyển thành một câu lạc bộ thỏa mãn nhu cầu của mọi người, sau đó khi cậu tới điểm hẹn, đi theo bồi bàn tới ghế lô, nhìn đến chính là một đám “coser” ăn mặc lồ lẹt. Cậu cũng không hỏi những người này là người của câu lạc bộ hay là ai, nhưng nhìn đến đám nam nữ xinh đẹp yêu dã đủ loại hình tượng giống như áp-phích trong anime harem vây quanh mấy vị đối tác kia, dạ dày cậu đột nhiên liền cuộn lên một trận.

Đỗ Biệt Ly sau khi ngồi xuống, bất động thanh sắc mà đẩy cậu trai có ý đồ dính lên người đi, cậu đại khái là ghé tởm đến ngoạn độc, thậm chí còn chút châm chọc: dính lên người ta làm cái quỷ gì, hai tên thụ buổi tối cùng nhau đánh bài tú-lơ-khơ a?

Trận làm ăn này mười phần là bàn luận không được như ý. Đối phương liệt ra một đồng tương tượng cùng với mấy thứ ý nghĩ kỳ lạ phi logic, mấy tên quần là áo lụa không có cha mẹ dạy, cũng thật làm cho Đỗ Biệt Ly nhiều năm quen đối phó với những gia đình giàu có có IQ cao “Mở rộng nhân giới”.

Có chuyện như vậy, Đỗ Biệt Ly lúc này liền quyết định công việc sau này cứ cho cấp dưới đi là được, đồng

thời càng thêm ảo não: nếu không thấy việc này đủ lớn, bản thân mình đi nói chuyện có vẻ có chút thành ý, cậu căn bản không cần bị ghê tởm như vậy.

Bị vô cớ ghê tởm một hồi cũng liền thôi đi, trên đường về nhà cậu càng nghĩ càng phiền táo, khi lái xe tới ga ra dưới lầu mới tỉnh ngộ: chẳng lẽ cậu thoát nhìn giống thiếu đàn ông lắm hay sao? Nếu không tại sao tìm tới lại không phải là phụ nữ?

Cứ tính như vậy, cũng đã nhiều năm rồi, cậu cũng không phải là người ham tình yêu Plato, hiện tại chính là thời điểm tìm người tiếp theo.

Tình yêu kiểu Plato – tình yêu tốt đẹp nhất, cao thượng nhất ở trên cõi đời này, chẳng qua chỉ đứng bên cạnh người yêu, âm thầm trao ra, yên lặng chờ đợi, ko kì vọng tới gần, cũng ko yêu cầu chiếm hữu. Cho dù biết rõ hoàn toàn ko có kết quả nhưng vẫn cố chấp ko giác ngộ. Và chính sự vĩ đại, ko yêu cầu hồi báo đó đã chắc chắn có kết cục bi thảm, tới cuối cùng cũng chỉ là 1 đường dây song song chờ đợi ở 1 nơi xa xôi, chỉ để lại những tốt đẹp nhất ở trong kỉ niệm, xem như là vĩnh cửu!!!__

12. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố Quân cũng không rõ sắc mặt lúc trở về của Đỗ Biệt Ly hồng mức nào, bất quá nhớ đối phương nói hôm nay đi gặp đối tác, ngoài dự tính lại gặp phải thứ kì ba, hẳn không biết nên an ủi thế nào, lại không muốn câu hỏi của mình khiến Đỗ Biệt Ly không thoải mái rồi trở mặt, chỉ có thể mang canh đường phèn nắm tuyết còn nóng từ phòng bếp ra, để trên bàn trà, ôn thanh nói: “Bên ngoài thực lạnh đi, uống chút cho ấm.”

Đỗ Biệt Ly cảm kích Cố Quân vẫn dịu dàng thuận theo như lúc đầu, liền đem túi đựng công văn và quần áo để xuống bên cạnh, cầm lấy thìa, bắt đầu nhấm nháp. Hớp mấy ngụm, tư vị trong veo ôn nhuận, tâm tình thực tốt hơn không ít. Lúc này cậu mới tách ra một tia dư quang mà nhìn chung quanh, phát hiện Cố Quân đang ngồi thực ngay ngắn nhìn cậu, dưới ánh mắt hữu hình này, Đỗ Biệt Ly rốt cục cũng không thể không biết xấu hổ mà đỏ hửng, liền đưa bát sang: “Cậu cũng nếm thử đi? Uống ngon lắm.”

Cố Quân vốn nên nói cho đối phương rằng mình đã uống rồi, nhưng bây giờ thấy Đỗ Biệt Ly đưa bát lại, áo cardigan len màu be dưới ánh đèn vàng ấm áp làm cậu phá lệ nhu hòa, liền không thể từ chối nổi.

Mà Đỗ Biệt Ly thấy đối phương cầm thìa sứ trắng mình vừa mới dùng qua, húp chút canh ngọt, đột nhiên cảm thấy canh đường phèn nắm tuyết có chút quá ngọt, làm cậu không khỏi có chút khát nước.

Nhưng mà khi Cố Quân đặt bát xuống, ngay tức khắc liền hỏi ra câu hỏi mà Đỗ Biệt Ly đến tận bây giờ vẫn trần trụi: “Hiện tại có thể cho em câu trả lời được không, Biệt Ly?”

Đỗ Biệt Ly nhìn đôi mắt tối đen đầy chuyên chú của đối phương, tầm mắt chuyển tới đôi môi vừa bị nước làm ướt, cùng nhân hạ hàm tuyến làm cho người ta không yên kia (Ly: Hạ hàm tuyến là cái chỗ dưới hàm ấy, nhưng k biết nói là ntn nên chỉ đành auto thôi QAQ), đột nhiên hạ quyết tâm: Vậy cứ ích kỷ một lần đi.

Vì thế Cố Quân thấy Đỗ Biệt Ly buông mi xuống, sau đó đưa ra một câu trả lời mơ hồ: “Có thể thử một lần.”

Cố Quân nghe vậy mừng rỡ, mặt mày đều cong cong, không tiếng động mà cười ngây ngô: “Được, Được.”

Đỗ Biệt Ly nhìn khuôn mặt thành thực hiện tại của đối phương, nở ra nụ cười của đứa trẻ đen đúa đã bị mình lãng quên nhiều năm trước, trong lòng nhất thời liền phát run.

Đáng tiếc Cố Quân tuy đã thực hành vô số lần trong giấc mơ, nhưng rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ thuần khiết, người trong lòng đồng ý lời tỏ tình cả hân, cuối cùng mới chỉ cầm tay đối phương, thăm dò mà hôn trán cậu, đã cảm thấy mỹ mãn mà đi dọn bát đĩa. Nhưng trước khi nói “Ngủ ngon”, lại không hề có ý định áp chế tình cảm của mình, nhìn theo Đỗ Biệt Ly trở lại phòng, mới đóng cửa phòng mình lại.

Hành động ngây thơ của Cố Quân làm cho Đỗ Biệt Ly trong lòng có quỷ thả lỏng khẩu khí: Được rồi, phải nhanh lên, theo tình trạng hôm nay của mình, thực không có cách nào xuống tay với hân.

Ly: Canh đường phèn nắm tuyết nè

Áo Cardigan màu be nè

13. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhưng mà chờ đến lúc Đỗ Biệt Ly kiến thiết xong tâm lý, chuẩn bị vươn bàn tay tội ác về phía Cố tiên sinh ngây thơ, đối phương lại bắt đầu bận việc.

Kỳ thật Cố Quân cũng có đạo lý của hân, dù sao đối với một người đàn ông mà nói, sự nghiệp và tình yêu có thể nói là hai thứ lớn nhân cần theo đuổi trong cuộc sống, hiện tại tình yêu đã có tiến triển, hân cũng không thể ở nhà mãi, cho nên liền bắt đầu chạy ở bên ngoài, điều tra thị trường, cẩn thận sắp xếp mẩu chuyện của hân ra ngoài.

Như vậy rất tốt, hai người đều bận, cả ngày chưa chắc đã có thời gian ngồi nói chuyện một lúc, đừng nói gì đến chuyện làm sâu sắc cảm tình. Đỗ Biệt Ly thậm chí còn bắt đầu hoài nghi buổi tối hôm đó mình rốt cuộc đã đồng ý hay chưa: nếu đã đồng ý rồi, đối phương sao có thể “Không hiểu phong tình” như vậy cơ chứ?

Bất quá Đỗ Biệt Ly giống với Cố Quân, ưu điểm lớn nhất là lực hành động rất mạnh, nếu đã quyết định “Thử” rồi, mà lại không làm gì cả, hiển nhiên là trái với nguyên tắc của cậu, vì thế cậu ngay lập tức đặt một phòng riêng tư ở một nhà hàng vào tối thứ bảy, sau đó hẹn với Cố Quân — không ngoài sở liệu của cậu, Cố Quân vẫn luôn trước sau như một mà đối với cậu ước sao được vậy, lúc này liền đồng ý rồi hết lịch tối thứ bảy.

Vì ban ngày bận ba bên ngoài, lúc đến chỗ hẹn buổi tối, Cố Quân vẫn còn mặc tây trang, dáng vẻ phong trần mệt mỏi che cũng che không được. Đỗ Biệt Ly có chút đau lòng, châm cho hân một chén trà kiểu mạch: “Chậm rãi uống ngụm trà đã.”

Lúc này đồ ăn cậu gọi trước cũng đã tới, toàn là thịt trâu thịt dê, ngay cả canh cũng là canh ngao hầm cầu kỷ. Có chút dụng tâm “Hiểm ác” mà đặt trên mặt bàn.

Cố Quân một bên uống nước một bên quét mắt nhìn bàn ăn, thiếu chút nữa sặc trà nóng. Chuyện khác thì hân không hiểu, nhưng mà thịt dê kho tàu, thịt dê xào bung(Ly: Đừng hỏi tui sao cái tên lại quỷ thế nè), Sườn cừu non áp chảo, có phải là quá bổ hay không?

Đỗ Biệt Ly còn chuẩn bị một bình rượu đỏ, đương nhiên cậu đã lấy cỡ lái xe không uống.

Cố Quân mặc dù ngây thơ nhưng cũng không ngu, thấy Đỗ Biệt Ly dụng tâm kín đáo mà từng ly từng ly châm rượu cho mình, càng uống càng thấy miệng khô lưỡi khô.

Vì vậy đêm nay, vị lính mới Cố Quân cứ như vậy dưới sự lãnh đạo của vị lão tài xế tái nhậm chức Đỗ Biệt Ly bước lên hành trình mới.

Ly:

canh ngao hầm cầu kỷ

thịt dê kho tàu

thịt dê xào bung

Sườn cừu non áp chảo

14. Chương 13

Có câu “Cửu khoáng chi nhân như lang tựa hổ”, đúng lúc lại gặp một người không được tự nhiên tò mò thăm dò, hai người cùng nhau sao có thể không hài hòa. Đỗ Biệt Ly trong mắt Cố Quân lộ đi vẻ ngoài thanh cao lãnh đạm, nhất cử nhất động đều khiến hắn kinh diễm đến liêu nhân, vì thế hắn rất nhanh dưới chỉ dẫn của đối phương mà bị đánh tới tơi bời. (Ly: câu thành ngữ trên Ly chỉ hiểu nghĩa sơ sơ. Ai biết nghĩa thì nói rõ cho mị với OwO)

Con thú nhỏ mới khai trai này giống như một đứa trẻ mới nếm được ngũ vị, luyện tiếu cảm giác mới lạ lại mê hoặc này.

Nhưng nội tâm của Đỗ Biệt Ly cũng không thản nhiên như cậu đang biểu lộ. Có đôi lúc khi hai người dầy dựa trên giường, lúc khoái cảm xâm lấn, nhìn lên thân hình đẹp để lại khỏe mạnh đang thở hổn hển phía trên, thường lại trào ra một chút áy náy: mình có phải quá vô sỉ hay không?

Cậu biết rõ, cậu đối với phần cảm tình của hai người ngoại trừ chuyện đơn giản trên giường này ra, bình thường đối xử với Cố Quân cũng không khác gì bạn bè bình thường. Mỗi khi tỉnh táo mà hiểu được điều ấy, cậu lại nhin không được mà cười nhạt: không nghĩ mình mà cũng lưu lạc hoàn cảnh làm tra nam này.

Nhưng Đỗ Biệt Ly căn bản không có dũng khí để nói ra sự thật này. Cậu tình nguyện lừa gạt với chuyện trên giường này, cũng không muốn nhìn thấy thất vọng và khổ sở trên khuôn mặt đối phương; Cố Quân là người duy nhất yêu cậu cuồng nhiệt như vậy, toàn tâm toàn ý trả giá vì cậu, cậu thật sự rất sợ việc đưa tay làm vỡ sung sướng hư ảo này.

Mà thứ từ bi nhìn như vô cùng đường hoàng này, bất quá chỉ là bằng chứng cho sự nhát gan của cậu mà thôi.

Ý nghĩ tiêu cực ở một chỗ thực tới tăm mà nẩy mầm, sau thậm chí còn làm Đỗ Biệt Ly có chút tố chất thần kinh, chung quy đều cảm thấy mình đôi cư xử thực sự rất tệ, mà Cố Quân đã sớm phát hiện ra chuyện không thích hợp.

Nhưng trên thực tế, đa số phiền não trên đời này đều bắt nguồn từ chuyện suy nghĩ quá nhiều. Nửa năm qua, công ty nhỏ của Cố Quân đã muốn lao đảo đi vào quỹ đạo, vì bận rộn, cho nên thời gian ít ỏi ở bên nhau của hai người luôn được phá lệ mà quý trọng, sao mà có thời gian để hoài nghi cơ chứ?

Huống hồ ai lại đi nghi ngờ chấp niệm và tín ngưỡng nhiều năm của mình, mà Đỗ Biệt Ly trong mắt hẳn chính là địa vị như vậy.

Nói đến chuyện chia tay năm đó của Đỗ Biệt Ly và Triệu Hàm Vũ, kỳ thật lỗi sai không chỉ ở đối phương, cậu ở cùng Triệu Hàm Vũ vốn là bị động nhận sau khi được hắt theo đuổi, nếu mà tính rõ ràng ra thì cũng không phải lưỡng tình tương duyệt thực sự. Mà trước khi Triệu Hàm Vũ nói ra chuyện phải xuất ngoại, cậu đã có chút mệt mỏi chán nản với đoạn tình cảm này, bất quá tiếp tục cũng chỉ vì một loại trách nhiệm mà thôi. Vì thế khi Triệu Hàm Vũ muốn thông qua chuyện rời đi để thăm dò nội tâm của cậu, sự nhẫn nại của Đỗ Biệt Ly rốt cục bị lần thăm dò này mài sạch, rốt cục lại xoay người rời đi.

Đối với tình yêu bị động kia, bị Đỗ Biệt Ly nhìn giống như hòa thượng gõ mõ mà tập thành thói quen, nhưng hòa thượng thành kính ở chỗ, gõ mõ được vẫn sẽ gõ (Ly:???); nhưng đối với chuyện tình yêu, thành kính của cậu chưa từng tồn tại, vì vậy chuyện rời đi kia mà nói là ủy khuất buông tay thì thật sự là nhìn sai cậu, chẳng bằng nói cậu quá mức lạnh lùng, chẳng qua là để ngăn chặn tổn thương đúng lúc mà thôi. Bởi vậy câu chất vấn “Không có tim” kia của Triệu Hàm Vũ, nếu nói là chất vấn, chẳng bằng nói là cảm thán bất đắc dĩ vì hiểu Đỗ Biệt Ly quá sâu mà nói ra thôi.

Nhưng đối với Cố Quân, trái tim của Đỗ Biệt Ly lại có chút lắc lư: lý trí của cậu nói với cậu, Cố Quân và cậu cuối cùng cũng sẽ đi đến cái kết cục kia; nhưng tình cảm của cậu lại nói với cậu, nếu thực sự tới lúc đó, cậu chắc chắn sẽ luyến tiếc. Vì thế cứ như vậy mà lâm vào hoàn cảnh bị giằng vò giữa hai ý nghĩ: lý trí khuyên cậu sớm buông tay để lại một con đường sống cho cả hai, mà tình cảm lại trấn an cậu an tâm một chút đừng nóng nảy có lẽ sẽ có thể có chuyển biến tốt.

Cố Quân hoàn toàn không biết gì về nỗi khổ khôn kể của Đỗ Biệt Ly, hẳn hiện giờ sự nghiệp tình yêu đều đã có thành tựu, đúng là lúc đẹp nhất trong cuộc đời, hiện giờ chuyện quấy rầy lớn nhất chính là chuyện làm sao nói được sự thật với cha mẹ, thành quả “Ngàn dặm truy thê” ở phương diện giới tính và ý nghĩ của họ thực sự có chút chênh lệch. Bất quá cũng may phía trên mình còn có một người anh, năm trước vừa mới có một đứa trẻ béo tròn, chuyện truyền thừa con nối dòng kia cuối cùng cũng không cần để hấn và Đỗ Biệt Ly gánh vác.

15. Chương 14

Nỗi lo sợ của Đỗ Biệt Ly rốt cục khi biết được tin anh trai và chị dâu của Cố Quân muốn tới thành phố Y thì liền tới đỉnh điểm.

Nhưng bản lĩnh lớn nhất từ lúc trung học đến hiện tại của cậu lại là khống chế cảm xúc, nên người xung quanh thế nhưng không có ai thấy cậu có gì là không thích hợp. Cố Quân xem như là người quan tâm cậu nhất, nhưng khi thấy Đỗ Biệt Ly cố ý vô tình mà ngủ muộn dậy trễ, cũng chỉ nghĩ cậu gần đây quá mệt mỏi mà thôi.

Vì thế khi Đỗ Biệt Ly mỗi ngày rời giường, nhìn bữa sáng nóng hổi và một tờ giấy trên bàn cơm trong căn phòng trừ mình ra thì không có một bóng người, giống như uống một ly nước chanh nóng không đường vào mùa đông, trong lòng dù ấm, nhưng cổ họng lại thực chua xót.

Hai ngày trước khi Cố Quân gọi điện cho anh trai, chị dâu và cháu hần để xác nhận vé máy bay, Đỗ Biệt Ly liền nằm bên cạnh hần, nghe thấy rất rõ ràng. Hần không hỏi cũng không nhắc, chính là đang đánh giá thái độ làm người của Cố Quân, sẽ không đưa người về nhà của cậu, bỏ đi phiền toái sau này. Lại không nghĩ, thực sự vài ngày sau, Cố Quân lấy lý do “Hướng dẫn du lịch” xách đồ ra ngoài sống, chính cậu ngược lại lại ném mùi đầu tiên.

Cậu rõ ràng còn ước gì bớt liên quan tới Cố Quân một chút, sau này nói chuyện chia tay mới không quá tổn thương đối phương, thật sự lúc Cố Quân bắt đầu “Thức thời”, không đem cậu giới thiệu cho người nhà, lại có chút đau buồn: được, người ta đã không xem mình là “Người trong nhà”.

Đỗ Biệt Ly cứ như vậy khôi phục trạng thái “Độc thân” chán đơn gối chiếc, một mình ở nhà vài ngày, trong lòng liền giống như bị lông chim cọ qua cọ lại đến khó chịu, thế nào cũng cảm thấy không thoải mái.

Sau đó điện thoại của Cố Quân lại gọi tới, gián đoạn loại trạng thái này: “Biệt Ly, đêm mai có rảnh ra ngoài ăn một bữa cơm không? Anh và chị dâu muốn gặp anh..... Ân, đương nhiên, tối hay không vẫn là do anh.”

Trong trí nhớ của Đỗ Biệt Ly, Cố Quân và cậu đã ở chung hơn một năm, từ lần đầu hỏi cậu có muốn làm chuyện gì hay không, rất ít khi dùng loại ngữ khí mang theo tha thiết chờ đợi mà trưng cầu ý kiến của cậu như thế này, khiến cậu thực sự không thể ngoan độc mà từ chối nổi, thậm chí ngay cả chút do dự bị tình cảm của đối phương hao hết. Cho nên cậu chẳng nghĩ gì, đã đồng ý luôn: “Ừ, cậu tự chọn địa điểm và thời gian.”

Chờ lúc cậu nghe thấy câu trả lời có chút nhảy nhót của Cố Quân, mới ảo não mà nhớ tới bản khoản lúc trước của mình. Sau đó cậu phát hiện, ý nghĩ vốn nên kiên trì mà lúc cậu nhượng bộ lại tự nhiên như vậy, thực không giống cậu chút nào.

16. Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khác với lương trước của Đỗ Biệt Ly, anh trai và chị dâu của Cố Quân đều là phần tử trí thức, dù bằng cấp không bằng cậu, nhưng vì làm nhà giáo nên rất phong độ, cũng không có tư thái hăm dọa. Trong bữa cơm tán gẫu thật sự tùy tính, thỉnh thoảng đề cập đến chuyện của Cố Quân, không sâu cũng không kiêng dè, khiến Đỗ Biệt Ly ngược lại có chút mờ mịt: Đây thật sự là gặp cha mẹ? Cảm giác còn giống gặp bằng hữu hơn ấy chứ. Thậm chí còn làm cho cậu thấy giống như về lúc mới tốt nghiệp đại học đi tìm việc, mỗi câu đều phải nhìn tâm lý của người phỏng vấn để trả lời

Chờ lúc cơm nước xong, Cố Quân đưa anh trai, chị dâu và cháu vào taxi, quay đầu thấy Đỗ Biệt Ly đứng một chỗ ngây người, không khỏi cười cười, đưa tay xoa cánh tay cậu: “Sao vậy?”

Đỗ Biệt Ly vốn không nghĩ chuyện hôm nay sẽ như vậy, nhưng vô duyên vô cớ đột nhiên thắng lợi làm cậu rất cực không nhịn xuống mà mở miệng: “Cậu cảm thấy, anh và chị dâu của cậu, thấy tôi như thế nào?”

Nhìn bạn đời dưới đèn đường nhú mày đợi câu trả lời của mình, Cố Quân đưa tay xoa tóc cậu, biểu tình trên mặt càng thêm nhu hòa: “Anh và chị dâu của em đều là người hiểu lý lẽ, yên tâm đi.”

Đỗ Biệt Ly gật đầu, sau đó mới phản ứng lại: không đúng a, sao lại nghe giống như câu hỏi của đối tượng sau khi gặp cha mẹ vậy?

Cố Quân lúc này không rảnh để bận tâm đến Đỗ Biệt Ly đang băn khoăn lo sợ không đâu, hẳn hai ngày trước thật vất vả mà come out với anh và chị dâu, sau đó mặt dày mày dạn mà yêu cầu đối phương chấp nhận sự thật, lại mất rất nhiều sức lực mới có thể để cho bọn họ đồng ý gặp Đỗ Biệt Ly một lần, sự tình hiện giờ tiến triển thuận lợi, trong lòng hẳn giống như được uống một l rượu ấm vào lúc đông lạnh, say đến thích ý.

Ngồi phía sau taxi, Cố Quân nhận được tin nhắn Wechat của anh trai.

(Ly: WeChat (hay còn có tên gọi Weixin tại Trung Quốc) là ứng dụng di động cho phép người dùng chat bằng video, âm thanh hoặc văn bản trực tiếp trên smartphone... và hoạt động dưới dạng một cộng đồng như mạng xã hội. Đây là một ứng dụng của Tencent, một trong những hãng phần mềm lớn nhất tại Trung Quốc.)

“Đứa nhỏ này cũng không tệ lắm, cậu thực sự đã tính ở cùng cậu ta, thì cứ sống. Nhưng mà, phía cha mẹ bên kia, anh với chị dâu cậu cũng sẽ không giúp cậu nói chuyện đâu, chính cậu sớm mà thắng thần.”

Cố Quân cười tủm tỉm mà nhấn lại một câu: “Cám ơn anh.”

Đỗ Biệt Ly thấy đối phương cười đến xuân về hoa nở, trong lòng buồn bực: “Chuyện gì làm cậu vui như vậy a?”

Cố Quân để ý đến tài xế đằng trước, vẫn chưa trả lời, cười lắc đầu, sau đó nắm chặt tay đối phương, đem điện thoại cho Đỗ Biệt Ly xem.

Đỗ Biệt Ly nhìn thấy đối thoại trên màn hình, trên mặt nóng lên, trái tim cũng như bị lây bệnh mà nóng lên, cậu vẫn đoán đối phương bao giờ thì ngã bài với cậu, không nghĩ Cố Quân mỗi lần đều thần nhiên mà trực tiếp như vậy, tự ý vứt luôn mấy quá trình cong cong cuộn cuộn, đem tất cả tâm tư bày ra trước mặt cậu: anh nhìn em tin tưởng anh bao nhiêu, anh xem em yêu anh nhiều thế nào.

Khi cậu phát hiện mình lại bị chút việc nhỏ không đáng nói này làm cảm động, liền phát ra một tiếng rên rỉ ảo não, đưa một tay đỡ trán mà kết luận: Đỗ Biệt Ly, mày xong rồi, địch dũng mãnh như vậy, mày lại sợ địch bị thương, kia không phải là tự lo sung sướng sao.(Ly: Câu này chém T.T)

Mà lúc này taxi đi qua cầu vượt, đèn dưới cầu có thể do trục trặc mà không mở, bên trong xe nhất thời liền tối om. Sau đó Đỗ Biệt Ly liền nhỏ giọng kinh hô — Cố Cùng vừa lại gần, lướt nhẹ qua hôn hai má cậu, sau đó lùi lại.

Trong xe một lần nữa sáng rực, hai người ngồi sau xe, một người nhếch khóe miệng, hai má ửng đỏ, người còn lại mang theo tươi cười không che dấu được trên mặt, mâu quang trong suốt.

Tới cửa tiểu khu, lúc đợi Cố Quân trả tiền, Đỗ Biệt Ly đột nhiên phát hiện, vào tiết xuân đang dần ấm lên này, cây ngô đồng trải qua lễ rửa tội của gió thu đông tuyết đã sớm không còn tư thái tiêu tụy mà thê lương lúc vào đông, trên mỗi cành cây đều mọc lên lá non, mà trên thân cây xấu xí nguyên bản còn che kín những vết thương, cũng đã bỏ đi lớp vỏ cứng dày, một lần nữa lấy được một sinh mệnh mới. Cậu như cảm thấy điều gì đó, bỗng dưng nhớ tới một câu đã từng đọc trên sách giáo khoa nhiều năm trước:thụ do như thử, nhân hà dĩ kham.

(Ly: Câu này mị tìm trên baidu thì câu này mang nghĩa là cây còn như vậy, chưa kể đến người. Được sử dụng để than vãn năm tàn nhân, nhắc nhở lão hóa, thể hiện các luật tự nhiên bất lực, tình cảm.)

Vì thế vận động trên giường buổi tối hôm nay, Đỗ Biệt Ly phá lệ chủ động. Đến lúc hai người đều đổ mồ hôi đầm đìa mà nghỉ ngơi, cậu đột nhiên ngồi dậy, nhìn ánh mắt của đối phương, lòng dạ không yên, mở

miệng nói: “Con người của tôi, vừa lạnh lùng lại ích kỷ. Nếu lúc trước tôi vẫn không có đồng ý ‘ thử xem ’, cậu sẽ làm như thế nào?”

Cố Quân nghĩ một lúc, mới hiểu được câu hỏi của đối phương, sau đó hắt liền gần từng tiếng mà nói ra câu trả lời đã diễn luyện không biết bao nhiêu lần trong lòng: “Vây cũng vừa lúc a, em còn trẻ, lại đúng lúc đang cố chấp, nếu anh vẫn không đồng ý, em cũng chỉ cần cố gắng vô trang nội tâm, tiếp tục si tình, chờ một thân bằng giá của anh bị hòa tan thôi.”

Nghe thấy tình thoại thành linh nhảy ra từ trong cái miệng vụng về của đối phương, Đỗ Biệt Ly cảm thấy mặt mình nóng lên, vội vàng giống như để nói sang chuyện khác mà cười nhạo đối phương: “Đó không phải chỉ là da mặt dày thôi sao.”

Cố Quân cười cười: “Chỉ cần có kết quả tốt, da mặt dày một chút thì có làm sao?”

Đỗ Biệt Ly nghe vậy che mặt, thầm than: thua rồi thua rồi, cái gì cũng thua hết rồi.

—THE END—

Ly: Cuối cùng cũng hoàn rồi. Chính thức cảm bìa đưa hoa thôi:)))))). Thực sự cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện *Moa*

Cây ngô đồng: Mọi người có thể tra về em nó trên đây Wiki

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-gan-la-thua>